

27. 5. 2002

ID: 17033

Schodek ve smyslu zákoníku práce

Schodkem ve smyslu ustanovení § 176 zák. práce je rozdíl mezi skutečným stavem svěřených hodnot, které zaměstnanec převzal k vyúčtování, a mezi údaji účetní evidence, přičemž je zcela nerozhodné, jakým způsobem ke vzniku takového schodku došlo.

Schodkem ve smyslu ustanovení § 176 zák. práce je rozdíl mezi skutečným stavem svěřených hodnot, které zaměstnanec převzal k vyúčtování, a mezi údaji účetní evidence, přičemž je zcela nerozhodné, jakým způsobem ke vzniku takového schodku došlo (svěřené hodnoty zaměstnanec odcizil sám nebo je odcizil někdo jiný nebo k jejich odčerpání došlo neoprávněnou manipulací s platební kartou a podobně).

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 979/2001, ze dne 12.4.2002)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně H. D., spol. s r.o., zastoupené advokátkou, proti žalovanému J. P., zastoupenému advokátem, o 38.200,- Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod sp. zn. 24 C 119/99, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. ledna 2001, č.j. 35 Co 560/2000-64, tak, že zrušil rozsudek městského soudu a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 8. června 2000, č.j. 24 C 119/99-47, a věc vrátil Obvodnímu soudu pro Prahu 8 k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Žalobkyně se domáhala, aby jí žalovaný zaplatil 38.200,- Kč s 15% úrokem od 1. 1. 1999 do zaplacení. Žalobu odůvodňovala zejména tím, že žalovaný jako zaměstnanec žalobkyně ve funkci pokladního dne 28. 11. 1996 uzavřel s žalobkyní dohodu o hmotné odpovědnosti a že dne 8. 4. 1998 provedl „transakci“ s platební kartou, přičemž nesplnil povinnost zkontrolovat podpis na účtence s podpisovým vzorem klienta, jak je uvedeno v podmínkách „Pokyny pro provádění transakcí platebními kartami“. K. b. P. proto žalobci dne 7. 12. 1998 oznámila, že provedla storno úhrady ve výši 38.200,- Kč. Přestože žalobkyně žalovaného vyzvala k úhradě takto vzniklé škody, žalovaný uvedenou částku odmítá zaplatit.

Obvodní soud pro Prahu 8 rozsudkem ze dne 17. 6. 1999, č.j. 24 C 119/99-13, žalobu zamítl a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení 5.400,- Kč „na účet jeho právního zástupce“. Po provedeném dokazování dospěl k závěru, že podle dohody o hmotné odpovědnosti, kterou žalovaný uzavřel s žalobkyní, přijal žalovaný hmotnou odpovědnost za svěřené peníze v korunách i ve valutách, které je povinen vyúčtovat, za žetony, šeky a výherní hrací přístroje. Bylo-li ale placeno platební kartou, pak žalovaný nepřevzal žádnou finanční hotovost, za kterou by měl tuto hmotnou odpovědnost. Protože žalobkyně neprokázala, že by žalovaný porušil nějakou povinnost při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním, neodpovídá žalovaný ani podle ustanovení § 172 odst. 1 zák. práce za vzniklou škodu.

K odvolání žalobkyně Městský soud v Praze usnesením ze dne 30. 11. 1999, č.j. 35 Co 558/99-31, rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ztotožnil se se závěrem soudu prvního stupně, že v dohodě o hmotné odpovědnosti uzavřené mezi žalobkyní a žalovaným není zahrnuta škoda vzniklá při placení platební kartou, a proto odpovědnost žalovaného za vzniklou škodu podle ustanovení § 176 zák. práce není dána. Vytknul však soudu prvního stupně, že při posuzování věci z hlediska ustanovení § 172 a násl. zák. práce rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Ačkoliv žalobkyně navrhla ke svým tvrzením důkazy, soud prvního stupně je neprovedl a v odůvodnění napadeného rozsudku ani neuvedl, co jej k takovému postupu vedlo.

Obvodní soud pro Prahu 8 rozsudkem ze dne 8. 6. 2000, č.j. 24 C 119/99-47, žalobu znovu zamítl a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení 12.600,- Kč „na účet jeho právního zástupce“. Připustil, že žalobkyni vznikla škoda v důsledku stornování bankovní transakce, které banka odůvodnila tím, že nesouhlasí podpisový vzor klienta s podpisem na účtence. Protože však není k dispozici ani platební karta ani účtenka s podpisem klienta, není možno dospět jednoznačně k závěru, že žalovaný porušil nějakou povinnost. Žalobkyně navíc jednoznačně neprokázala, že by žalovaného speciálně proškolila v manipulaci s platebními kartami.

K odvolání žalobkyně Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 1. 2001, č.j. 35 Co 560/2000-64, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na nákladech odvolacího řízení 1.800,- Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku „na účet jeho právního zástupce JUDr. M. B.“; návrh žalobce, aby proti tomuto rozsudku bylo připuštěno dovolání, zamítl. Vycházejí z názoru vysloveného již ve svém zrušovacím usnesení ze dne 30. 11. 1999, č.j. 35 Co 558/99-31, že podmínky odpovědnosti podle ustanovení § 176 zák. práce nebyly naplněny, shodně se soudem prvního stupně dospěl k závěru, že je povinností žalobkyně, aby ve smyslu ustanovení § 172 zák. práce prokázala vznik škody v příčinné souvislosti s porušením povinností žalovaného při plnění pracovních úkolů a zavinění žalovaného. Žalobkyně však neprokázala, že žalovaného s „Pokyny pro provádění transakcí platebními kartami“ řádně seznámila, když svědkyně F. a K. vypovídaly pouze o tom, jak probíhalo seznamování s uvedenými pokyny na jejich pracovišti v P., a dovozovaly, že stejné seznámení proběhlo i na jiných pracovištích, včetně pracoviště žalovaného. Souhlasil rovněž se závěrem soudu prvního stupně, že bez předmětné platební karty nelze zjistit, zda podpisový vzor na kartě je od podpisu na účtence natolik odlišný, že musel být zřejmý i žalovanému, který odlišnosti nedbal, klientovi poskytl požadované plnění a dopustil se tak porušení svých povinností. Z porovnání podpisu na účtence s podpisovým vzorem v bance takový závěr učinit nelze, protože nebylo na žalovaném, aby porovnal tyto podpisy, ale pouze podpisy na účtence a na platební kartě. Návrh žalobce na připuštění dovolání odvolací soud zamítl, neboť dospěl k závěru, že nejde o rozhodnutí po právní stránce zásadního významu.

V dovolání proti rozsudku odvolacího soudu žalobkyně namítá, že nesouhlasí se závěrem soudů obou stupňů, podle kterého, jestliže zaměstnanec nesprávně manipuluje s platební kartou a nezkontroluje řádný „podpisový vzor na účtence“ s podpisovým vzorem na kartě a na základě toho vydá peníze, případně jiné hodnoty, které mu byly svěřeny na základě dohody o hmotné odpovědnosti, se nejedná o objektivní odpovědnost podle § 176 odst. 1 zák. práce. Skutečnost, že v tomto případě jde o odpovědnost za schodek na svěřených hodnotách, které je zaměstnanec povinen vyúčtovat, dovozuje dovolatelka z toho, že tento schodek vznikl právě tím, že žalovaný nesprávně manipuloval s platební kartou a vydal hotovost - peníze, které mu byly svěřeny a za které převzal na základě dohody o hmotné odpovědnosti odpovědnost. Tím, že banka díky chybné manipulaci žalovaného s platební kartou provedla storno žalovaným provedené úhrady, došlo ke schodku, za který odpovídá žalovaný,

neboť šlo právě o schodek na hodnotách jemu svěřených. Důkazní břemeno, že schodek nezavinil, leží na hmotně odpovědném zaměstnanci - žalovaném, který však toto tvrzení dostatečným způsobem nedoložil. Žalobkyně navrhl, aby dovolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 8 „č. j. 24 C 119/99“ ze dne 8. 6. 2000, a aby věc vrátil „příslušnému soudu“ k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) věc projednal podle Občanského soudního řádu ve znění účinném do 31.12.2000 - dále jen „o.s.ř.“ (srov. Část dvanáctou, Hlavu I, bod 17. zákona č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání bylo podáno proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o.s.ř.) se nejprve zabýval tím, zda je dovolání v posuzované věci přípustné.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Dovolání je přípustné proti rozhodnutí odvolacího soudu (s výjimkou rozsudků, kterými bylo vysloveno, že se manželství rozvádí, že je neplatné nebo že zde není), jestliže trpí vadami uvedenými v ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř. Dovolání je též přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé (§ 238 odst. 1 písm. a) o.s.ř.). Dovolání je přípustné také proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl jinak, než v dřívějším rozsudku proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil (§ 238 odst. 1 písm. b) o.s.ř.). Dovolání je rovněž přípustné proti rozsudku odvolacího soudu ve věci samé, jímž bylo rozhodnutí soudu prvního stupně potvrzeno, jestliže odvolací soud ve výroku rozhodnutí vyslovil, že dovolání je přípustné, protože jde o rozhodnutí po právní stránce zásadního významu (§ 239 odst. 1 o.s.ř.).

Podle ustanovení § 239 odst. 2 o.s.ř. nevyhoví-li odvolací soud návrhu účastníka na vyslovení přípustnosti dovolání, který byl učiněn nejpozději před vyhlášením potvrzujícího rozsudku nebo před vyhlášením (vydáním) usnesení, kterým bylo rozhodnuto ve věci samé, je dovolání podané tímto účastníkem přípustné, jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam.

Dovolání může být podle tohoto ustanovení přípustné jen tehdy, jde-li o řešení právních otázek (jiné otázky, zejména posouzení správnosti nebo úplnosti skutkových zjištění, přípustnost dovolání neumožňují) a jde-li zároveň o právní otázku zásadního významu. Právním posouzením je činnost, při níž soud aplikuje konkrétní právní normu na zjištěný skutkový stav, tedy dovozuje-li ze skutkového zjištění (skutkové podstaty), jaká mají účastníci podle příslušného právního předpisu práva a povinnosti. Při aplikaci práva jde tedy o to, zda byl použit správný právní předpis a zda byl také správně vyložen.

O rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadního významu jde nejen tehdy, jestliže odvolací soud posuzoval právní otázku, která v projednávané věci měla pro rozhodnutí ve věci zásadní význam (tedy nejde o posouzení takové právní otázky, které pro rozhodnutí věci nebylo určující). Rozhodnutí odvolacího soudu musí současně mít po právní stránce zásadní význam z

hlediska rozhodovací činnosti soudů vůbec (mající obecný dopad na případy obdobné povahy). Rozhodnutí odvolacího soudu má z tohoto pohledu zásadní význam zpravidla tehdy, jestliže řeší takovou právní otázku, která judikaturou vyšších soudů (tj. dovolacího soudu a odvolacích soudů) nebyla vyřešena nebo jejíž výklad se v judikatuře těchto soudů dosud neustálil (vyšší soudy při svém rozhodování řeší takovou otázku rozdílně, takže nelze hovořit o ustálené judikatuře), nebo jestliže odvolací soud posoudil určitou právní otázku jinak, než je řešena v konstantní judikatuře vyšších soudů [rozhodnutí odvolacího soudu představuje v tomto směru odlišné ("nové") řešení této právní otázky].

Přípustnost dovolání podle ustanovení § 239 odst. 2 o.s.ř. není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam; přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadní význam skutečně má.

V projednávané věci odvolací soud (i soud prvního stupně) mimo jiné řešil právní otázku, zda je dána odpovědnost za škodu podle ustanovení § 176 zák. práce u zaměstnance, s nímž byla uzavřena dohoda o hmotné odpovědnosti, jejímž předmětem jsou svěřené peníze v korunách i ve valutách, ceniny v podobě žetonů a šeků, výherní hrací přístroje, svěřené zboží a finanční hotovost, nikoli však škoda vzniklá při placení platební kartou, jestliže schodek vznikl právě tím, že zaměstnanec nesprávně manipuloval s platební kartou. Výklad této právní otázky se v judikatuře vyšších soudů dosud neustálil.

Dovolací soud proto dospěl k závěru, že dovolání proti rozsudku odvolacího soudu je přípustné podle ustanovení § 239 odst. 2 o.s.ř.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.), Nejvyšší soud ČR dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba posuzovat i v současné době - vzhledem k tomu, že ke vzniku škody žalobkyni došlo stornem úhrady oznámeným Komerční bankou, a.s., Praha dne 7. 12. 1998 - podle ustanovení zákona č. [65/1965](#) Sb., zákoníku práce, ve znění zákonů č. [88/1968](#) Sb., č. [153/1969](#) Sb., č. [100/1970](#) Sb., č. [20/1975](#) Sb., č. [72/1982](#) Sb., č. [111/1984](#) Sb., č. [22/1985](#) Sb., č. [52/1987](#) Sb., č. [98/1987](#) Sb., č. [188/1988](#) Sb., č. [3/1991](#) Sb., č. [297/1991](#) Sb., č. [231/1992](#) Sb., č. [264/1992](#) Sb., č. [590/1992](#) Sb., č. [37/1993](#) Sb., č. [74/1994](#) Sb., č. [118/1995](#) Sb., č. [287/1995](#) Sb. a č. [138/1996](#) Sb., tedy podle ustanovení zákoníku práce ve znění účinném do 30.9.1999 (dále jen „zák. práce“).

Z hlediska skutkového stavu bylo v posuzované věci zjištěno (správnost skutkových zjištění v tomto směru dovolatelka nenapadá), že žalovaný, který u žalobkyně pracoval od 28. 11. 1996 ve funkci pokladního, provedl dne 8. 4. 1998 „transakci“ s platební kartou a že K. b., a.s., sdělila žalobkyni dopisem ze dne 7. 12. 1998, že téhož dne provedla „storno úhrady“ ve výši 38.200,- Kč z důvodu podvodné transakce, když podpis na účtence neodpovídá podpisovému vzoru klienta (datum 8. 4. 1998, částka 40.000,- Kč, číslo účtenky 1077010). Žalovaný dne 28. 11. 1996 uzavřel s žalobkyní dohodu o hmotné odpovědnosti, podle níž převzal hmotnou odpovědnost za svěřené peníze v Kč i ve valutách, které je povinen vyúčtovat, za ceniny (žetony, šeky), výherní hrací přístroje, za svěřené zboží a finanční hotovost.

Podle ustanovení § 176 odst. 1 věty první zák. práce převzal-li na základě dohody o hmotné odpovědnosti zaměstnanec odpovědnost za svěřené hotovosti, ceniny, zboží, zásoby materiálu nebo jiné hodnoty, které je povinen vyúčtovat, odpovídá za vzniklý schodek. Podle ustanovení § 176 odst. 3 zák. práce se zaměstnanec zproští odpovědnosti zcela, popřípadě zčásti, jestliže prokáže, že schodek vznikl zcela nebo zčásti bez jeho zavinění.

Odpovědnost zaměstnance podle ustanovení § 176 odst. 1 zák. práce za schodek na svěřených hodnotách, které je povinen vyúčtovat, patří ke zvláštnímu druhu pracovněprávní odpovědnosti za škodu. Odpovědnost za tuto škodu vzniká, prokáže-li zaměstnavatel, že uzavřel se zaměstnancem platnou dohodu o hmotné odpovědnosti a že na hotovosti, ceninách, zboží, zásobách materiálu nebo jiných hodnotách (dále jen „hodnotách“), které zaměstnanci svěřil k vyúčtování, vznikl schodek. U tohoto druhu odpovědnosti zaměstnavatel není povinen zavinění zaměstnance prokazovat (srov. § 172 odst. 3 zák. práce). Zavinění zaměstnance na vzniku škody se předpokládá, takže zaměstnanec se odpovědnosti za schodek na svěřených hodnotách zproští zcela, popř. částečně, jen jestliže prokáže, že schodek vznikl zcela nebo zčásti bez jeho zavinění (§ 176 odst. 3 zák. práce).

Schodkem se rozumí rozdíl mezi skutečným stavem svěřených hodnot, které je zaměstnanec povinen vyúčtovat, a mezi údaji účetní evidence, o který je skutečný stav nižší než účetní stav, nevyjímaje ani schodky na finančních prostředcích. Přitom platí, že zaměstnanec je povinen převzaté hodnoty vyúčtovat, tedy kdykoli prokázat účetními doklady, že v době vyúčtování se nacházejí u zaměstnavatele, případně, že se tam nachází peněžní protihodnota. Protože schodek vyjadřuje skutečnost, že chybí hodnoty, které je hmotně odpovědný zaměstnanec povinen vyúčtovat, představují schodek také hodnoty, které chybí v důsledku toho, že teprve později dojde k opravám v účetní evidenci tak, že zde vzniká rozdíl mezi svěřenými hodnotami a údaji účetní evidence. Z hlediska zaměstnavatele, který zaměstnanci hodnoty svěřil, se totiž ztráta projeví teprve po jejím vyúčtování jako inventarizační rozdíl mezi stavem majetku a závazků v účetnictví a zjištěnou skutečností.

Důvodem ke zproštění odpovědnosti zaměstnance za tuto škodu může být mimo jiné zjištění, že schodek vznikl v důsledku úmyslného jednání třetích osob (např. neoprávněnou manipulací s platební kartou). Tímto důvodem však není samo o sobě protiprávní jednání této třetí osoby. Zmocnili se třetí osoba protiprávně hodnot svěřených zaměstnanci k vyúčtování, nemá zavinění třetí osoby samo o sobě za následek zánik hmotné odpovědnosti zaměstnance (srov. Stanovisko k uplatňování ustanovení zákoníku práce o odpovědnosti za schodek na svěřených hodnotách, které je zaměstnanec povinen vyúčtovat, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek ročník 1976, pod číslem 12, str. 80). Bez ohledu na případnou odpovědnost třetí osoby za škodu podle občanskoprávních předpisů, zaměstnanec i v tomto případě za škodu odpovídá, ledaže by prokázal, že schodek vznikl zcela nebo zčásti bez jeho zavinění. V případě střetů dvou odpovědností, tj. odpovědnosti neznámého pachatele za protiprávní zásah do majetkových práv zaměstnavatele s odpovědností zaměstnance za schodek na hodnotách svěřených k vyúčtování, se proto musí zkoumat i to, zda zaměstnanec takové jednání třetích osob neumožnil porušením svých pracovních povinností, například tím, že při provádění finanční operace nepostupoval náležitě pečlivě a v souladu s pokyny zaměstnavatele.

Zaměstnanec - jak vyplývá z uvedeného - se tedy nemůže své hmotné odpovědnosti zprostit, jestliže neplněním svých povinností řádně hospodařit s prostředky svěřenými mu zaměstnavatelem a střežit a ochraňovat majetek zaměstnavatele před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím [§ 73 odst. 1

písm. d) zák. práce] vznik schodku umožnil. Vztah takového nedbalostního jednání ke vzniku schodku je přitom třeba posuzovat v každém případě individuálně a pečlivě přihlížet ke všem okolnostem, za nichž ke vzniku schodku došlo. Je-li nedbalostní porušení povinností hmotně odpovědným zaměstnancem takového rozsahu, že by bez něho ke vzniku škody (schodku) úmyslným jednáním třetí osoby vůbec nemohlo dojít (tj. že zaměstnanec porušením svých povinností umožnil vznik celého schodku), pak nepřichází v úvahu ani částečné zproštění se odpovědnosti; to závisí na rozsahu porušení povinnosti, kterým byl umožněn vznik škody (schodku) úmyslným jednáním třetí osoby.

V posuzovaném případě, žalobkyně tvrdila, že schodek na hodnotách svěřených žalovanému k vyúčtování vznikl tím, že banka provedla „storno úhrady“ ve výši 38.200,- Kč, neboť podpis na účtence neodpovídal podpisovému vzoru klienta, přičemž se jednalo o operaci provedenou dne 8. 4. 1998 platební kartou ve výši 40.000,- Kč. Soudy obou stupňů dospěly k závěru, že žalovaný podle dohody o hmotné odpovědnosti neodpovídá za škodu, která vzniká při placení platební kartou. Přitom zcela přehlédly, že schodkem ve smyslu ustanovení § 176 zák. práce je rozdíl mezi skutečným stavem svěřených hodnot, které zaměstnanec převzal k vyúčtování, a mezi údaji účetní evidence, přičemž je zcela nerozhodné, jakým způsobem ke vzniku takového schodku došlo (svěřené hodnoty zaměstnanec odcizil sám nebo je odcizil někdo jiný nebo k jejich odčerpání došlo neoprávněnou manipulací s platební kartou - jako v projednávané věci - a podobně). Okolnost, jakým způsobem ke vzniku schodku došlo, hraje význam, jak výše uvedeno, jen v případě posuzování, zda se zaměstnanec odpovědnosti zproští zcela nebo zčásti (§ 176 odst. 3 zák. práce). Vycházejí z tohoto nesprávného závěru, se soudy nezabývaly zjišťováním, zda skutečně ke vzniku schodku v projednávané věci došlo, či nikoli. Takový závěr byl totiž především závislý na zjištění, zda „storno úhrady“ ve výši 38.200,- Kč provedené dne 7. 12. 1998 K. b., a.s., bylo provedeno v souladu se zákonem (srov. § 20b odst. 3 zákona č. 21/1992, o bankách, ve znění zákonů č. [264/1992](#) Sb., č. [292/1993](#) Sb., č. [156/1994](#) Sb., č. [83/1995](#) Sb., č. [84/1995](#) Sb., č. [61/1996](#) Sb., č. [306/1997](#) Sb., č. [16/1998](#) Sb., č. [127/1998](#) Sb. a č. [165/1998](#) Sb. - dále též jen „zákon o bankách“), případně v souladu se smlouvou uzavřenou mezi bankou a žalobkyní, či nikoli.

Přitom bylo třeba též posoudit možnost postupu podle ustanovení § 20b odst. 3 zákona o bankách, neboť „transakce“ platební kartou byla provedena dne 8. 4. 1998. Ustanovení § 20b bylo totiž do zákona o bankách vtěleno teprve zákonem č. [165/1998](#) Sb., kterým se mění zákon č. 21/1992, o bankách, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, jenž nabyl účinnosti 1. 9. 1998. Jedině v případě, že by postup banky byl souladný se zákonem, bylo možno ve smyslu ustanovení § 176 odst. 1 zák. práce dovodit, že na svěřených hodnotách došlo ke schodku, neboť jejich skutečný stav byl v rozporu se stavem účetní evidence, a to již dne 8. 4. 1998, kdy byla „transakce“ platební kartou provedena (srov. slova „aby byl na účtu zachycen stav, jako by chybně zúčtovanou platbu neobdržel“ v ustanovení § 20b zákona o bankách). Kdyby ale bylo zjištěno, že postup banky a „storno úhrady“ ve výši 38.200,- Kč nebyly v souladu se zákonem a smlouvou mezi žalobkyní a bankou, nemohlo by z důvodu „storna úhrady ve výši 38.200,- Kč“ ze dne 7. 12. 1998 dojít ke vzniku schodku na hodnotách svěřených k vyúčtování žalovanému. Protože soudy závěr o tom, zda schodek vznikl (či nikoli) z důvodu nesprávného právního názoru neučinily (vycházely z toho, že dohoda o hmotné odpovědnosti upravuje výlučně také způsoby, jakými ke vzniku schodku dochází), jejich závěry o odpovědnosti žalovaného pouze ve vztahu k ustanovení § 172 zák. práce byly předčasné.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci; Nejvyšší soud České republiky jej proto zrušil (§ 243b odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř.). Protože tyto důvody platí i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud České republiky i toto rozhodnutí a věc vrátil Obvodnímu soudu pro Prahu 8 k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 věta druhá

o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)